

Az ígéret gyermekei

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 11:4; 12:2; 15:1-3; Ézsaiás 25:8; 1Korinthus 2:9; 1Péter 2:9; Jelenések 22:1-5

„Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20, ÚRK).

„Egy apa a tengerparton töltötte a szabadságát a tízéves lányával. Egy nap úszni mentek a tengerbe. Jó úszók voltak mindkettőn, de a parttól messze érve eltávolodtak egymástól. Az apa felmérte, hogy egyre beljebb sodorja őket a víz, ezért odakiáltott a lányának: »Mary, kimegyek a partra segítséért. Ha elfáradsz, fordulj a hátadra, úgy egész nap kibírod! Visszajövök érted.«

Hamarosan már sokan keresték a kislányt a vízben. A parton százak hallották a hírt, izgatottan vártak. Négy órával később találták meg a gyereket, a nyílt tengeren. Nyugodtan lebegett a vízen, cseppet sem félt. Amikor a mentők a partra vitték, az emberek örömkialtásokkal, könnyezve, megkönnyebbülten fogadták őket, amit a kislány furcsának tartott. »Apu mondta, hogy háton úszva kibírom, amíg visszajön értem, akár egész nap is, ezért nyugodt voltam. Tudtam, hogy biztosan visszajön« (H. M. S. Richards: *When Jesus Comes Back.* "Voice of Prophecy News". 1949. március, 5. o.).

HETI ÁTTEKINTÉS: Miért mondta az Úr Ábrámnak, hogy Ő lesz a pajzsa? Hogyan nyert áldást a pátriárka által a föld minden nemzetsége? A szövetségi ígéreték közül melyik a legnagyobb?

PAJZSOD

„Ezek után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj, Ábrám! Én pajzsod vagyok neked, jutalmad felette igen bőséges” (1Móz 15:1, ÚRK).

Olvassuk el 1Móz 15:1-3 verseit, és gondolkozzunk el az eset körülményein! Vajon miért mondta először az Úr Ábrámnak azt, hogy „Ne félj”? Mitől kellett volna félnie?

Különösen érdekes, amikor az Úr azt mondja Ábrámnak, hogy „Én pajzsod vagyok neked”. A személyes névmás használata a kapcsolatuk személyességére mutat. Isten közvetlenül akarta megszólítani, mint ahogy bennünket is.

A „pajzs” meghatározás Istenre vonatkozóan először itt jelenik meg a Bibliában, és Isten egyedül ekkor alkalmazza önmagára, persze bibliai írók is utaltak rá ezzel a kifejezéssel (5Móz 33:29; Zsolt 18:31; 84:12; 144:2).

Mi a jelentősége annak, hogy Isten az ember pajzsának nevezi magát? Ábrám számára jelentett olyasmit, amit a mi számunkra már nem? Hogyan vonatkoztathatjuk magunkra ezt az ígéretet? Vajon azt jelentené, hogy baj nem érhet minket? Mitől véd pajzsként az Úr? Hogyan értethetjük ezt a képet?

„Krisztus nem csupán felületesen érdeklődik irántunk, hanem annál is jobban, mint ahogyan egy anya törődik gyermekével... Üdvözítőnk emberi szenvedést, szomorúságot, sértést, feddést, bántalmazást, gúnyt, elutasítást és halált állt ki a megváltásunkért. Isten remegő gyermeke, Ő vigyáz rád! Védelmében biztonságba helyez... Emberi természetünk gyengesége nem zár el bennünket mennyei Atyánktól, mert Krisztus meghalt, hogy közbenjárjon értünk” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*. 77. o.).

Minden jel szerint Roland hűséges követője volt az Úrnak, de hirtelen, váratlanul meghalt. Vajon nem védte tovább Isten pajzsként? Vagy másként kell értenünk azt, hogy Isten a pajzsunk? Magyarázzuk ezt meg! Isten mitől véd meg mindig bennünket, ahogyan megígérte (lásd 1Kor 10:13)?

A MESSIÁS ÍGÉRETE, 1. RÉSZ

„...és benned és magzatodban áldatik meg a föld minden nemzetsége” (1Móz 28:14, ÚRK).

„Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök” (Gal 3:29).

Isten többször is mondta Ábrahámnak, hogy az utódjában, leszármazottjában áldatik meg a föld minden nemzetsége (lásd még 1Móz 12:3; 18:18; 22:18). Ez a csodálatos szövetségi ígéret azért hangzott el ismételten, mert ez a legfontosabb, a legmaradandóbb ígéret, értelmet ad az összes többinek. Egyrészt a zsidó nép felemelkedéséről szolt, akik által az Úr a föld minden családjának tanítást akart adni az igaz Istenről és a megváltási tervéről. Egészében azonban csak az Ábrahám magvából való Jézus Krisztus személyében teljesedett be, hiszen a kereszten Ő fizetett meg a föld minden nemzetségének bűneiért.

Gondoljunk az özönvíz után elhangzott szövetségi ígéretre (amelyben az Úr megfogadta, hogy nem pusztítja el újból a világot víz által)! A Jézusban talált megváltás nélkül végeredményben mennyi jó származna ebből? A Krisztusban nyerhető örök élet ígérete nélkül mi hasznunk lenne Isten többi ígéretéből?

Hogyan érted azt, hogy Jézus által Ábrahámban „áldatik meg a föld minden nemzetsége”?

Vitathatatlan, hogy a világ Megváltójának szövetségi ígérete Isten legnagyobb kijelentése. Maga a Szabadító lett az *eszköz*, aki eleget tett a szövetségi kötelezettségeknek és aki az összes többi ígéretet valóra váltja. Isten mindazokat Ábrahám családjába tartozónak és az ígéret örökösének nyilvánítja, legyenek akár zsidók, akár pogányok, akik szövetségre lépnek vele (Gal 3:8-9, 27-29). Örök életet ígér nekik a büntelen környezetben, ahol soha többé nem lesz gonoszság, fájdalom és szenvedés. Van ennél nagyszerűbb ígéret?

Miért olyan vonzó számunkra az az ígéret, hogy örökké élhetünk a bűntől és szenvedéstől mentes világban? Lehetséges, hogy azért vágyó-dunk annyira utána, mert Isten

A MESSIÁS ÍGÉRETE, 2. RÉSZ

„Ahhoz, hogy igazi boldogságnak örvendhessünk, nagyon távoli országba kell utaznunk, sőt még magunkból is ki kell lépünk!” (Thomas Browne).

Gondolkodjunk el ezen a 16. századi mondaton! Egyetértünk vele, vagy nem? Olvassuk el újból, 1Thessz 4:16-18 és Jel 3:12 verseire gondolva!

Az ember helyzetéről írta Augustinus: „A mostani életünk – ha az ily nagy bajokkal teljes létezését valóban életnek lehet nevezni – arról tanúskodik, hogy a halandó emberiség már kezdettől fogva kárhozattal van. Gondoljunk először is a tudatlanság félelmetes mélységére, amiből ered minden tévedés, és aminek sötét mocsara annyira körbeveszi Ádám fiait, hogy senki nem menekülhet belőle a kínok, könnyek és félelmek vámjával nélkül. Mennyire szeretünk például minden hiábavalóságot és mérgező dolgot, amelyekből megannyi szívfájdalom, baj, szomorúság és félelem fakad; a széthúzások, küzdelmek és háborúk tébolyult öröme;... csalások, lopások és rablások; hit-szegés és gőg, irigység és törtetés, emberölés, gyilkosság, kegyetlenség, barbárság, törvényellenesség és kívánság; az összes szégyentelen, tisztátalan szenvedély – paráznaság, házasságtörés, vérfertőzés és természetellenes bűnök, megrontás és még számtalan olyan tisztátalanság, amit említeni sem lehet, annyira undorító; a vallás elleni bűnök – szentségtörés és eretnokség, istenkáromlás és esküszegés; az embertársaink rovására elkövetett gonoszágok – rágalmozás és csalás, hazugságok és hamis tanúzás, személyek és vagyontárgyak megkárosítása; törvényszéki igazságtalanságok és megszámlálhatatlanul sok más baj és betegség, amivel teljes a világ, mégis figyelmen kívül marad” (Augustine of Hippo: *The City of God*. New York, 1958, Doubleday & Co., 22. köt. 22. feje. 519. o.).

Szerencsére azonban, ha most mégoly nehéz is a helyzet, ragyogó jövő áll előttünk, de csak azért, amit Isten tett értünk Jézus Krisztus élete, halála, feltámadása és főpapi szolgálata által. Ez az Ábrahámnak adott szövetségi ígéret végső beteljesedése: „...és benned és magzatodban áldatik meg a föld minden nemzetsége” (1Móz 28:14, ÚRK).

A saját szavainkkal mutassuk be a mai világ szomorú helyzetét, majd gyűjtsük össze a bibliaverseket arról, hogy mit ígért meg nekünk Isten Jézus Krisztusban (pl. Ézs 25:8; 1Kor 2:9; Jel 22:2-5)! Gondolkozzunk ezekről az ígéretekéről, érezzük át, hogy nekünk szólnak! Csak így tudjuk megragadni a szövetség lényegét.

NAGY ÉS HATALMAS NÉP

Isten nemcsak azt ígérté meg Ábrahámnak, hogy a föld minden nemzetisége áldást nyer benne, hanem ezt is mondta neki: „*nagy és hatalmas néppé*” teszi (1Móz 18:18; lásd még 12:2; 46:3). Micsoda ígélet ez egy olyan férfinak, akinek már a felesége is túl volt a gyermekszülés korán! Ábrahámnak nem voltak utódai, így fia sem, Isten pedig éppen ezt ígérté neki. Ám ez az ígélet nem ment egészen végbe Ábrahám életében, de Izsák és Jákób sem lehetett tanúja a teljesedésének. Isten elismételte még Jákóbnak is, azzal a kiegészítő információval, hogy az ígélet majd Egyiptomban válik valóra (1Móz 46:3), noha ezt Jákób sem láthatta meg. Végül azonban valóban beteljesedett az ígélet.

Miért akarta Isten külön néppé tenni Ábrahám utódait? Vajon az volt a szándéka, hogy legyen még egy ország, egy meghatározott eredetű etnikummal? Milyen célt kellett betöltenie ennek a nemzetnek? Olvasuk el 2Móz 19:5-6, 5Móz 4:6-8 és Ézs 60:1-3 verseit, majd az alábbi vonalra írjuk le a válaszunkat!

A Szentírásból egyértelműnek tűnik, hogy Isten önmagához akarta hívni a világ népeit az áldásait élvező Izrael boldog, egészséges és szent népének bizonyoságtétele által. A Teremtő akaratának engedelmeskedő nép életében megmutatkozhatnak az áldások. Ez teheti vonzóvá az igaz Isten imádatát a földön élők tömegei számára (Ézs 56:7). Így fordul az emberiség figyelme Izrael, az ő Istenük és a közöttük majd megjelenő Messiás, a világ Megváltója felé.

„Isten azt akarta, hogy Izrael fiai az egész területet, amelyet kijelölt számukra, elfoglalják, és hogy az igaz Isten imádatát és szolgálatát megtagadó népeket uralmuktól megfosszák. Jellemének Izrael általi bemutatásával azonban Isten önmagához akarta vonzani az embereket. Népét azzal bízta meg, hogy az evangélium meghívását az egész világra eljuttassa, és az áldozati szolgálat útján Krisztust a népek előtt felmagasztalja, hogy mindenki, aki feltekint reá, élhessen” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 196. o.).

Találunk párhuzamokat aközött, amit az Úr Izrael népével és a mi egyházunkkal akart, ill. akar végbevinni? Ha igen, nevezzük meg! Lásd 1Pt 2:9!

„NAGGYÁ TESZEM NEVEDET”

„Nagy néppé teszlek, és megáldalak, nagyá teszem nevedet, és áldás leszel” (1Móz 12:2, RÚF).

1Móz 12:2 versében Isten megígérte Ábrámnak, hogy nagyvá teszi a nevét, vagyis híres lesz. Miért volt ez az Úr terve egy bűnös emberrel, ha mégoly engedelmes és hűséges is volt? Ki érdemel „nagy nevet” (lásd Róm 4:1-5; Jak 2:21-24)? Vajon az Istentől jövő áldásnak csak Ábrám javára kellett válnia, vagy ennél magasabb rendű célja volt? Magyarázzuk meg a válaszunkat!

Vö. 1Móz 11:4 és 12:2 verseit! Mi a fő különbség a két eset között? Hogyan jelképezi az egyik a „cselekedetek általi megváltást”, míg a másik a „hit általi megváltást”?

A megváltási terv csakis Krisztus értünk vállalt tettein nyugszik, a folyamatban azonban mi is benne vagyunk mint Isten kegyelmének elfogadói. Bizonyos szerepünk nekünk is van, itt kerül előtérbe a szabad választásunk. A korszakok drámája, a Krisztus és Sátán közötti küzdelem még most is dúl – bennünk és általunk. Emberek és angyalok egyaránt figyelik, hogy mi történik velünk a harc során (1Kor 4:9). Tehát távolról sem jelentéktelen dolog a közvetlen környezetünkön túl, hogy kik vagyunk, mit mondunk, mit teszünk, ennek következményei bizonyos értelemben az egész világmindenségben hullámokat vetnek. Szavainkkal, tetteinkkel, sőt a hozzáállásunkkal is vagy dicsőséget szerzünk az Úrnak, aki olyan sokat tett értünk, vagy szégyent hozunk rá és a nevére. Amikor tehát az Úr kijelentette Ábrahámnak, hogy nagyvá teszi a nevét, bizonyára nem olyan értelemben mondta, mint ahogy a világ beszél egy hírességről. Isten szemében az ember a jelleme, a hite, az engedelmsége, az alázata és a mások iránt tanúsított szeretete által lesz nagy. E tulajdonságokat a világban gyakran tisztelet övezi, mégsem teszik híressé az embert.

Gondoljunk olyan mai hírességekre, akiknek a nevét a világban nagyra tartják: színészek, politikusok, művészek, gazdagok vagy bárki más! Mitől váltak híressé? Vizonyítsuk hozzájuk Ábrahám nagyságát! Ezek szerint mennyire elferdült a világ fogalma a nagyságról? A világi állásfoglalás mennyiben hat a mi szemléletünkre is ebben a kérdésben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „Ábrahám Kánaánban” és „A hit próbája” c. fejezetei, 100-121. o.

„Nem volt könnyű Ábrahám próbája. Nem kis áldozat, amit Isten kívánt tőle... De tétovázás nélkül engedelmeskedett a hívásnak. Nem kérdezett semmit az ígéret földjéről... Isten szólt, és szolgálójának engedelmeskednie kellett. Számára az volt a földön a legboldogabb hely, ahova Isten küldte” (i. m. 94. o.).

Amikor Ábrám megérkezett Kánaán földjére, az Úr megjelent neki és világgossá tette, hogy azon a földön kell vándorolnia, és az majd az utódaié lesz (1Móz 12:7). Ezt az ígéretet többször is megismételte (lásd 1Móz 13:14-15, 17; 15:13, 16, 18; 17:8; 28:13, 15; 35:12). Úgy négyszáz évvel később, az ígéret teljesítéseként (1Móz 15:13, 16) az Úr bejelentette Mózesnek, hogy Izrael népét Egyiptomból a tejjel és mézzel folyó földre viszi (2Móz 3:8, 17; 6:8). Az ígéretet Józsuénak is elismételte (Józs 1:3), ami aztán Dávid korában nagymértékben megvalósult, még ha nem is teljesen (1Móz 15:18-21; 2Sám 8:1-14; 1Kir 4:21; 1Krn 19:1-19).

Most olvassuk el Zsid 11:9-10, 13-16 verseit! Ezekből világosan kiderül, hogy Ábrahám és a többi hűséges pátriárka Isten megváltott népe igazi lakhelye szimbólumának, előképének tekintette Kánaánt, ahol majd örökre letelepedhetnek. A bűn viszonyai között nem lehet állandó otthonunk. Az élet mulandó, „*bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik*” (Jak 4:14). Ábrahám lelki utódaiként nekünk is fel kell ismernünk, hogy „*nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük*” (Zsid 13:14). A Krisztussal töltendő, jövőbeli élet bizonyossága tart meg bennünket most, a változásnak és romlásnak kitett világban.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Hogy hasson ránk, a saját keresztényi tapasztalatunkra Istennek az új földre vonatkozó ígérete? Vö. Mt 5:5; 2Kor 4:17-18; Jel 21:9-10; 22:17 verseit!**
- 2) **„Az igazi nagyság szükségképpen az Isten parancsolatai iránti engedelmesség és a terveivel való együttműködés következménye” (*The SDA Bible Commentary*. 1. köt. 293. o.). Beszéljük meg, mit jelent ez a mondat!**

ÖSSZEFOGLALÁS: Milyen fontosak az ígéretek a hívő ember számára? Vajon teljesülnek? A hit válasza az, hogy *igen!*

REMÉNYIK SÁNDOR:
SZERETNÉK PÉLDÁT VENNI...

Szeretnék példát venni Tőle,
aki virágot ültet a mezőre
s elrejtí arcát a virág mögé.

Szeretnék példát venni Tőle,
aki viharban száll a hegytetőre
és rejtí arcát fergeteg-palást.

Szeretnék példát venni Tőle,
ki a nevét írja minden fára, kőre,
de arcát nem látta még senki sem.

Szeretnék példát venni Tőle,
akinek soha sincsen pihenője,
s munkája mégis olyan zajtalan.

Aki, mikor a csend susogni kezd,
s hulló fenyőtoboz ver síri neszt,
e tompa, síri nesz mögött is ott van.

Akinek nem kell sok-sok buja szín,
hogy alkotson – és teremtményein
megmutassa végtelen hatalmát.

Kinek a gyér havasi fű, az árva,
s a kopár-kemény bazaltszirt is drága,
s tán drágább, mint a forró trópusok.

Szeretnék példát venni Tőle.